

—Ποτέ! Χριστιανός γεννήθηκα, Χριστιανός θ' αποθάνω.

—Κι' αν αυτή ή μπεσοπούλα ήτο ωμορφη και ήμπορούσε με τὰ πλούτη και τὰ μέσα της νὰ σὲ κάμῃ πασό, πάλι δὲν θὰ ἐδέχεσο;

—Ποτέ! Δὲν θ' ἄλλαζα τὴν πίστι τῶν πατέρων μου οὐδ' ἂν ἐπρόκειτο Σουλτάνο νὰ με κάνουν! ἀπὴντησε ἐκεῖνος με τὴν ἴδια πάντοτε εὐστάθεια. Ἡ νύξιν διὰ τὴν ἀλλαξοπιστίαν τὸν εἶχε κάμῃ ἄλλον ἄνθρωπον, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου εἶχε ἀρχίσει ἡδὴ νὰ διαλάμπῃ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν πρώτων Χριστιανῶν μαρτύρων.

—Βαί, βαί τὸν μπουταλά! ἀνεφώνησεν ἡ μαύρη τοῦ τότε μόλις ἔμπαινε στὸ σαλονάκι φορτωμένη διάφορα γλυκίσματα. Νὰ μὴ θέλῃ και πασοζαλίκι διὰ νὰ μὴ τυχόν πεираξῇ τὴν θρησκεία του! Πῶς δὲν παρουσιάζονταν μιὰ τέτοια τύχη και σ' ἐμένα και ἔγραφα τὴν θρησκεία στὰ παλῆά μου παπούτσι.

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν Δημήτρη και τοῦ εἶπε εἰς ὕψος παιγνιδιάρικο.

—Δὲν θ' ἄλλαζες αὐτὸ τὸ ξεροκέφαλό σου κι' ἂν ἀκόμη αὐτὴ τοῦ σ' ἀγαποῦσε ἦτο—ἄς τὸ υποθέσωμεν—ἡ μπεσοπούλά μας;

—Γιὰ τὴν μπεσοπούλά μας εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιάσω και τὴν ζωὴν μου ὅταν τὸ προστάξῃ. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν πάρω γυναῖκά μου προτοῦ γίνῃ Χριστιανή. . . .

—Τρομάρα σου, δασκαλέ μου! Μούτρα μιὰ φορὰ γιὰ τέτοια κόρη. Σένα σοῦ πρέπει μιὰ κόρη ἀπὸ τὸ χωριό σου ποῦ νὰ μπορῇ νὰ κυττάζῃ πρόβατα και γουρούνια, νὰ δουλεύῃ χωράφια και νὰ ὑφαίνῃ δέκα πήχεις σαγιάκῃ τὴν ἡμέρα.

Τὴν φλυαρία τῆς δούλας διέκοψε ἕνα αὐστηρὸ νεῦμα τῆς κυρίας της ποῦ τὴν διέτασσε νὰ βγῇ ἔξω.

Ὅταν ξανάμειναν μόνοι, ἡ Αἰσὲ ὠμίλησε πλέον ξέσκεπα. Τὸ γνήσιο Ἀλβανικὸ αἷμα τῆς εἶχεν ἐξεγερθῇ και ἐννοοῦσε τώρα νὰ ἔλθῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν. Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν ἀντίστασι τοῦ νέου στο ζήτημα τοῦ γάμου, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ πῶς ήμπορούσε νὰ γίνῃ δική του και χωρὶς καμμιὰ ἐπέμβασι τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ Μωάμεθ. Ἰσῶς ἤλπιζε διὰ τοῦ ριζοσπαστικοῦ αὐτοῦ μέσου, τὸ ὁποῖον διευκόλυνε ἡ ἀντίληψις περὶ ἠθικῆς τοῦ Τουργικῶς χαρμελιοῦ, νὰ προλειάνῃ το ἔδαφος και στὴν θρησκευτικὴν εὐλόγησι τῆς ἐνώσεώς των. Ἀλλὰ και ἔδῳ ὁ Δημήτρης ἐμεινεν ἄκαμπτος. Με τὴν μεγαλειτέρα τοῦ κόσμου ἀφέλεια ἐδήλωσε στὴν φλογισμένη κόρη πῶς οὔτε αὐτὸ ήμπορούσε νὰ τὸ κάμῃ διότι ἦτο ἀμόρφωτη.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο πολὺ. Τὸ ποτῆρι τῆς ὑπομονῆς ξεχειλίσσε. Ἡ Αἰσὲ δὲν μπόρεσε ἐπὶ πλέον νὰ συγκρατηθῇ και σὲ μιὰ ἀγρία ἔκρηξι τοῦ γυναικείου ἐγωισμοῦ της, ξανάγινε ἡ κόρη τοῦ Τουργικῶς λαοῦ ποῦ εἶχε πατήσῃ σὲ χριστιανικά πτώματα.

—Σιχτιρ ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραξε, παληοχωριάτῃ ἄπιστε, γουρούνι.

Κι' ἐπάνω στὸν θυμὸ της λέει τῷ μπέη, ὅταν ἐγύρισε στὸν Πύργου, πῶς ἄκουσε τὸν δάσκαλο νὰ

περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της και νὰ λέῃ ἄστερνα λόγια.

Ἡ καταδίκη τώρα τοῦ Δημήτρη ἦτο βεβαία. Τὴν αὐγὴ τῆς ἐπομένης ἦτο κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα πλατάνι ἀντικρὺ στὰ παράθυρα τοῦ Πύργου. Ἀλλ' ὅταν ἀντίκρυσε τὸ ἀπαίσιον θέαμα ἡ κόρη τῆς ὁποίας ἐν τῷ μεταξύ τὰ νεῦρα εἶχον κατευνασθῇ, μετενόησε πικρὰ και στὴν παραφορὰ τῆς ἀπελπισίας της ἐρρίχθηκε κατὰ γῆς ἀπὸ τὸ ὑψηλότερο παράθυρο τοῦ Πύργου. Ὁ πατέρας της ἔθαψε τὸ αἱματωμένο σῶμά της και ἐξαφανίστηκε στὰ βάθη τῆς Ἀρβανιτίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐξορμήσῃ.

Ἀπὸ τότε ὁ Πύργος στέκει με γυμνοὺς τοὺς τέσσαρες τοίχους σὰν νὰ κλαίῃ ἀκόμα τοὺς δύο ἄμοιρους νέους, ποῦ ἐχώρισεν ἡ θρησκεία και ἐνωσεν ὁ θάνατος. Οὔτε κρημνίζεται, οὔτε χαλάει. . .

Σ' ἐκατὸ χρόνια ποῦ πέρασαν ἀπὸ τότε δὲν ἔπρεπε ν' ἀπομείνῃ πέτρα σὲ πέτρα. Δὲν εἶνε λοιπὸν θαῦμα τῆς Παναγιάς αὐτὸς ὁ Πύργος ποῦ ἀψήφῃ τὰ χρόνια και τῆς βροχῆς;

—Ἐμένα, πρόσθεσε ὁ γωροφύλακας, μεγαλύτερο θαῦμα μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ ἀνόητος Δημήτρης. Νὰ μὴ δέχεται νὰ τουρκέψῃς γιὰ μιὰ μπεσοπούλα, ἔστω ὠμορφη και πλούσια, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ νὰ μὴ δέχεται μιὰ τόσο ὠμορφη κοπέλα ποῦ ἔρχεται παρακαλῶντας νὰ σοῦ παραδοθῇ και νὰ προτιμήσῃς τὸν θάνατον διότι ἔτυχε νὰ μὴ εἶνε πασαλειμμένη με λίγα λάδι, αὐτὸ εἶνε ἕνα θαῦμα ποῦ οὔτε ὁ Χριστὸς, οὔτε ὁ Μωάμεθ μποροῦν νὰ τὸ συγχωρέσουν. . . .

Γ. ΜΟΔΗΣ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Εἰς τὸν ἔρωτα ὁ νοῦς καταβαίνει στὴν καρδιὰ και γίνεται καρδιά. Ἡ καρδιὰ ἀνεβαίνει στὴ θέσι τοῦ νοῦ και μένει καρδιά.

Συμπέρασμα :Μυαλὸ στὸν ἔρωτα δὲν ὑπάρχει.

Ἐὰν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἡ συζυγικὴ ἀπιστία, τὸ θέατρον θὰ ἀπέθνησκεν ἐξ ἀσιτίας.

Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς βαθεῖα, μπορεῖ και νὰ ἐγκληματισῇ. Ὅταν ἀγαπᾷ ἐπιπόλαια, μπορεῖ και νὰ λησμονήσῃ.

Πρόοδος.

«Χθὲς ἀπέθανεν ὁ Χ. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ».

Μερικὰ κεφάλια κυριῶν ἐπλάσθησαν διὰ νὰ βαστοῦν τὰ καπέλλα. Ἀμα λείψουν τὰ δεύτερα, τὰ πρῶτα δὲν ἀξίζουν μιὰ πεντάρα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ